

„Ne. Říkal, že má rukojmí. Myslíš, že ji zastřelil?“

„Já nevím. Jak to mám vědět?“ Kde jsou, *sakra*, ty posily? pomyslela si Franciscovichová.

„Diane,“ zašeptala Ausoniová po chvíli. „Musíme tam jít. Možná je zraněná. Možná jí ublížil.“ Odmlčela se a křikla: „Hej, ty uvnitř!“ Žádná odpověď. „Ty!“

Nic.

„Možná spáchal sebevraždu,“ nadhodila Franciscovichová.

Anebo vystřelil do vzduchu, abychom si myslely, že spáchal sebevraždu, a už tam na nás čeká.

A pak se jí opět vrátil ten strašlivý obrázek: oprýskané dveře koncertního sálu se otevírají a vrhají matné světlo na oběť s obličejem modrým a chladným jako zimní soumrak. Diane Franciscovichová se stala policistkou především proto, aby bránila lidem v páchání podobných věcí – případně, aby je chytala, když už něco podobného spáchají.

„Musíme tam jít, Diane,“ zašeptala Ausoniová.

„Taky si myslím. No dobře. Vpadnem tam.“ Franciscovichová jako by mluvila v lehkém amoku, přičemž současně myslela na svou rodinu a na to, jak při ostré střelbě z automatické pistole správně přelozit levou ruku přes pravou. „Řekni tomu dozorcovi, že budeme v sále potřebovat světla.“

„Vypínač je tady,“ odpověděla Ausoniová o chvíli později. „Až mu řeknu, zapne ho.“ Franciscovichová zaslechla v mikrofonu hluboký výdech. „Jsem připravená,“ dodala Ausoniová. „Na tři. Odpočítej to.“

„Dobře. Jedna... Počkej. Proniknu tam asi ze šedesátistupňového úhlu napravo od tebe. Tak mě nezastřel.“

„Dobře. Šedesát stupňů. A já budu...“

„Ty budeš nalevo ode mě.“

„Tak dělej.“

„Jedna...“ Franciscovichová uchočila levou rukou kliku. „Dvě...“

Tentokrát už její prst vklouzl do krytu spouště a jemně polasenal druhý kohoutek, který u pistolí glock představuje pojistku.

„Tři!“ vykřikla Franciscovichová tak hlasitě, že to její kolegyně bezpochyby slyšela i bez vysílačky. Protáhla se dveřmi do velké obdélníkové místnosti právě ve chvíli, kdy se v ní rozsvítila oslnivá světla.

„Ani hnout!“ vykřikla – do prázdného sálu.

Přikrčila se a s kůží zježenou napětím začala rychle mířit pistolí ze strany na stranu a zkoumat každý centimetr prostoru před sebou.

Žádná stopa po pachateli, žádná stopa po rukojmím.

Pohlédla doleva na druhé dveře, v nichž stála Nancy Ausoniová a prováděla tutéž zoufalou prohlídku sálu. „Kde jsou?“ zašeptala.

Franciscovichová zavrtěla hlavou.

Všimla si asi padesáti dřevěných skládacích židliček rozestavených do několika úhledných řad. Čtyři či pět z nich leželo převráceno vzhůru nohama nebo na boku. Nezdálo se však, že měly tvořit nějakou barikádu; někdo je prostě nahodile převrhl. Napravo od policistky se rozkládalo nízké pódium se zesilovačem, dvěma reproduktory, otlučeným klavírním křídlem a zhruba desítkou kabelů.

Mladé pochůzkářky viděly v místnosti prakticky vše.

S výjimkou pachatele.

„Co se stalo, Nancy? Řekni mi, co se stalo.“

Ausoniová však neodpověděla. Stejně jako partnerka se zběsile rozhlížela kolem sebe v okruhu tří set šedesáti stupňů a kontrolovala každý stín a každý kus nábytku, přestože bylo naprosto zřejmé, že hledaný muž již v sále není.

Strašidelné...